

opad, men det kunde forstaas saaledes, at Fængsel paa sædvanlig Fangekost efter denne Paragraf ikke kunde idømmes paa kortere Tid end 12 Dage. Det vilde dog efter min Mening være en uheldig og utidig Skærpelse. Naar man indfører Strafferegler, hvorefter Omraader, som tidligere vare straffri, nu komme ind under Straf, skal man begynde med at straffe lempeligt, og jeg antager ikke, at det vil være at straffe lempeligt, naar man her vil fastsætte 12 Dage som den korteste Straffetid ogsaa for Fængsel paa sædvanlig Fangekost. Morsomt nok har Landstinget her respekteret en Tilbøjelighed, der var i Folketinget til at tage alene en Fængselsart, nemlig Fængsel paa sædvanlig Fangekost, noget, man andre Steder har søgt at komme bort fra. Reglen om, hvorledes den næringsdrivende, der overtræder et Paalæg om at udskænke spirituose Drikke til en Person, der har faaet Paalæg om ikke at nyde saadanne paa offentligt Sted, skal straffes, er ændret i Landstingets Affattelse. Vi sagde, at han skulde straffes for ulovligt Næringsbrug. Her anvendes kun Bøder. Det medfører, at han aldrig for den Sags Skyld kan blive berøvet sin Næringsret. Imidlertid er det for mig ikke noget væsentligt.

I § 7 er der sket en væsentlig Forandring i Folketingets Forslag. Vi havde her givet en Regel om, at Personer, der 2 Gange i Løbet af 5 Aar vare idømte højere Straf end simpelt Fængsel for Vold eller Sædelighedsforbrydelse, kunde faa Paalæg om at tage Ophold i deres Forsørgelseskommune eller den Kommune, som blev dem anvist af Politiet. Denne Regel har Landstinget undertrykt og erstattet med en Regel, som kun vedrører Udlændinge, en Regel, imod hvilken jeg ikke i Realiteten har noget at indvende, men som har grumme ringe praktisk Betydning. Jeg lægger da heller ikke saa stor Vægt paa dette Punkt, saa meget mere som selve den Tanke, som Folketingets Forslag rummede om, at man i visse Tilfælde skulde søge at forebygge Forbrydelser ved at paalægge Forbryderne Ophold i en bestemt Kommune, genfindes i Landstingets Forslag. Den er optagen i § 8 paa et saadant Omraade, at den egentlig omfatter meget mere, end Folketingets Lovforslag tog Sigte paa.

Lovforslagets § 8 omhandler Straf for Løsgænger og Betleri. Man kunde maa- ske sige, at den paagældende Paragraf, der ogsaa fandtes i vort Lovforslag, egentlig ligger noget udenfor Lovforslagets

Ramme, som jo for dette Kapitels Vedkommende er den, at ramme Volds- og Sædelighedsforbrydelser. Imidlertid ved enhver med Politiforhold kendt Person, at Løsgænger og Betleri føre allehaande Forbrydelser med sig, altsaa ogsaa efter Omstændighederne Volds- og Sædelighedsforbrydelser, og deri laa Hjemmelen til at tage det op med. Det har Landstinget bibeholdt. Stykke 1 i § 8 er nyt, men er alligevel ikke nogen Realitetsændring. I 2det Stykke af § 8 havde vi den Regel, at naar en Person i Løbet af de sidste 5 Aar 2 Gange er dømt til højere Straf end simpelt Fængsel for Betleri eller Løsgænger eller nogen *Forbrydelse*, kunde der, naar han paa ny begik Betleri eller Løsgænger, anvendes forhøjet Straf. Det har Landstinget forandret saaledes, at denne forhøjede Straf kun indtræder, naar tidligere Forbrydelser have været enten Betleri eller Løsgænger eller en Berigelsesforbrydelse. Det har altsaa udtrykkelig udskilt de Tilfælde, hvor vedkommende Betler eller Løsgænger tidligere har været dømt for Vold og Sædelighedsforbrydelse. Jeg finder egentlig, at en saadan Udeladelse ganske strider mod Lovforslagets Tankegang, men paa den anden Side er Spørgsmaalet maa- ske for ringe til, at der bør rejses Tvist derom.

I 3die Stykke af § 8 have vi faaet den ny Regel fra Landstingets Side, at naar en Person, der i Løbet af de sidste 5 Aar 2 Gange er dømt til højere Straf end simpelt Fængsel enten for Betleri eller Løsgænger eller for Berigelsesforbrydelser, paa ny gør sig skyldig i saadanne Forbrydelser, kan der ved Dom gives ham Paalæg om i indtil 5 Aar fra hans Løsladelse at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham. Det er altsaa vort Lovforslags Bestemmelse om tvunget Opholdssted, anvendt paa et nyt Omraade, et langt mere vidtrækkende Omraade. Men jeg erkender, at det kan blive en meget virksom Bestemmelse, og jeg tror ogsaa for saa vidt, at der kan være god Grund til den. Men ganske vist synes jeg nok, at det er lidt underligt; at man her udtrykkelig udskiller Volds- og Sædelighedsforbrydelser, det finder jeg ikke i og for sig, at der er nogen Anledning til.

§ 9, Iste Stykke, er en Redaktionsændring, en Udtalelse om, at den almindelige borgerlige Straffelovs almindelige Bestemmelser skulde finde Anvendelse paa denne Lovs Omraade. Jeg anser ikke denne Redaktionsændring for nødvendig, men den kan være hensigtsmæssig. Naar